

## Forhandlinger

ved

### Rolland-Falsters Forstmandsforenings Møde

den 1ste Marts 1870.

Formanden aabnede Mødet med en Betslagelse over, at Skovrider Schleppegrell og Skovrider Rosenstand idag ikke havde kunnet give Møde og saaledes ikke selv personligt kunde indlede de til Forhandling bekendtgjorte Spørgsmaal. Han meddelte dernæst Forsamlingen, at han fra Schleppegrell havde modtaget en skriftlig Behandling af Spørgsmaalet:

1. „Vor der i Skovbruget lægges særlig Vægt paa Vexeldrift?“

og anmodede Skovrider C. Schrøder om at oplæse Schleppegrells indledende Foredrag, der lød som følger:

„I Agerbruget har det i mange Aar været en anerkjendt Væresætning, at jo mere fuldstændig man vexler med de dyrkede Planter, desto større Afgrøde kan man erholde af Jorden. Har man saaledes det ene Aar dyrket smalbladede Planter, saasom Hvede, Rug, Byg o. s. v., veed man, at det vilde være Jorden tjenligst, om man det følgende Aar dyrkede bredbladede Planter, saasom Roer, Urter, Kartofler o. s. v. Landmanden er sig bevidst, at det vilde være til Skade for ham, hvis han flere Aar i Rad paa det samme Sted vilde fremelske den samme Kulturplante. Jorden vilde nemlig ved en saadan Fremgangsmaade, om den saa havde været aldrig saa rig paa plantenærende Bestanddele, tilsidst blive fattig paa den Art Stoffer, der ere karakteristiske for den dyrkede Plante. — Er det nu ikke rimeligt, at denne Vexlen med Planterne, der er anerkjendt for rigtig i Agerbruget, ogsaa er rigtig i Skovbruget? Er det ikke sandsynligt, at skjøndt Træerne kunne drage Næring til sig fra større Dybder end Kornet paa Marken, at den Tid dog kan komme,

hvor Jorden, ved stadig at skulle bære den samme Træart, tilsidst bliver fattig paa de plantencærende Bestanddele, der ere karakteristiske for Træarten? At dette Spørgsmaal maa besvares bekræftende, derom synes Træarternes egen naturlige Vexlen at være et talende Vidnesbyrd. Betragte vi saaledes vore Tørve-moser, da ville vi i disse finde andre Træarter end dem, der nu ere de herskende hos os, og betragte vi Skovene, da finde vi selv i dem, der ere underkastede Menneftets Behandling, at den ene Træart trænger ind paa den andens Omraade og tidt aldeles fortrænger denne. Bøgen see vi ved egen Hjælp at fortrænge Egen, Birken, Fyrren, ja endog Ellen; Egen og Aften Ellen, og Granen Bøgen o. s. f. Lad os derfor allerførst undersøge, hvad der foraaarsager denne Vexlen, denne Indtrængen af den ene Træart paa den andens Beføstning, lad os undersøge, om den altid kan tilskrives Jordbundens Bestaaffenhed, eller om der maasse ogsaa er andre Forhold, der her gjøre sig gjældende.

Ved en Undersøgelse vil man da hurtig faa Oje for, at der i Reglen er en Mængde medvirkende Aarsager til, at den ene Træart fortrænger den anden.

Først vil jeg nævne Lys- og Skyggeforholdene, hvorved forstaaes: Træarternes større eller mindre Evne til at taale og afgive Skygge. Det er disse Forhold, der i vore Skove hyppig bevirke, at Bøgen, der tilfældigvis er kommen til at gro i Eggestoven, kan trives og tilsidst, hvis forøvrigt Jordbundsbestaaffenheden tillader det, aldeles undertrykke Egen. Disse Forhold ere imidlertid navnlig ved den afdøde Dr. Chr. Baupells utrættelige Virksomhed faa almindelig bekjendte, at jeg ikke vil opholde mig ved dem, men strax berøre et andet Moment, der staaer Lys- og Skyggeforholdene meget nær, nemlig Løvspringstiden, der til Exempel i den nysnævnte Kamp mellem Bøgen og Egen, hjælper hin til at sejre over denne. Som bekjendt grøntes Bøgen 10—14 Dage førend Egen, og Bladene og Sideskuddene paa hin udvikle sig i faa Dage til deres fulde Størrelse, medens Bladene og Sideskuddene paa Egen udfordre en langt længere Tid, inden de opnaa deres fulde Udvikling. Den naturlige Følge heraf er, at Bøgens Sidegrene kunne gro frodig ind mellem Egens, og denne maa da selvfølgelig bukke under, ikke alene fordi den ikke taaler nogensomhelst Skygge, men ogsaa fordi den grøntes senere end Bøgen.

Jeg vil dernæst berøre de klimatiske Forhold, og som Bevis for, hvorledes disse kunne øve Indflydelse paa Træarternes naturlige Vexlen, vil jeg tillade mig at fremdrage et lille Exempel, der har vakt min Opmærksomhed. — Ved Laurvig,

ovenfor denne smukt, amfitheatralst beliggende By, findes Norges eneste Bøgeskov, der sikkert ikke er fremkommen ved Kunst, eftersom man ikke alene Syd, men ogsaa Nord for denne lige til 60° nordlig Brede træffer Bøgen blandet mellem andre Skovtræer. Alligevel seer man her Bøgen, der i vort Land kan besejre alle andre Træarter, paa Veje til at bukke under for Granen. Man kan dele Skoven i 3 Dele; i den ene, der ligger længst mod Vest, har Granen allerede aldeles fortrængt Bøgen, i den anden, den midterste Del af Skoven, føres der en stadig Kamp mellem Granen og Bøgen, og den førstnævnte gaaer altid af med Sejren. Da Jordbundsforholdene i denne Skov ere passende for begge Træarter, og da desuden Granen og Bøgen omtrent ere lige skygetaalende og skyggivende, kan Kampens Udfald kun tilskrives de klimatiske Forhold, som her egne sig bedst for Granen, der i Norge har sit naturlige Hjem. Den tredie Del af Skoven, den der ligger ængst mod Ost, er endnu ren Bøgeskov; men der kan ikke være Tvivl om, at Granen om kortere eller længere Tid ogsaa vil trænge ind i denne Del af Skoven og besejre Bøgen, saafremt Mennesket ikke skrider ind til Forbød for sidstnævnte Træart. Ejendomsforholdene i denne Skov ere imidlertid af den Bestaffenhed, at der desto værre er Grund til at antage, at Skoven vedblivende som hidtil vil komme til at stytte sig selv. Jeg kunde i Grunden ønske at udtale mig noget udførligere om denne interessante Skov, men jeg er bange for, at det vil føre mig for langt fra det foreliggende Spørgsmaal.

At Fugtighedsforholdene spille en Rolle ved Træarternes naturlige Væxlen, derfor have vi daglig Beviser for Dje. Afgrave vi en Ellemose, da vil Elen som oftest forsvinde, og de ved Mosen nærstaaende Træarter ville hurtig indfinde sig; og vi see hyppig, at Afgravning i Egeskoven bevirker, at Bøgen, der tidligere maatte holde sig borte fra denne formedelst Fugtigheden, nu kan indfinde sig og sejre over Egen.

Træarternes naturlige Væxlen kan altsaa ikke, som det af det nys Udviklede sees, altid og ubeløkkende tilskrives Jordbundsbestaffenheden; men det er alligevel i høj Grad sandsynligt, at Forandring i Træarternes Ernæringsforhold spille en betydelig Rolle i denne Retning.

Vi vide for Exempel, at selv paa samme Jordbund vil en Bøgekultur i Reglen lykkes mindre godt efter Bøg end efter forskellige andre Træsorter, saasom efter Eg, Birk, Fyr og Lærk, og jeg troer endvidere at kunne sige, at det af Mange er anerkjendt, at Bøgen lykkes allerbedst, erholder den største Tilvæxt, naar den plantes efter Lærken. Efter disse Erfaringer

maa man dog med en vis Berettigelse slutte, at Bøgen ved i en længere Række at være voxet paa det samme Sted, maa have forbrugt en Del Stoffer, der ere af Bigtighed for dens frodige Udvikling, og at den paa de Steder, hvor andre Træarter have groet, finde disse i en rigeligere Mængde og tillige i en forskjellig Mængde, der staaer i Forhold til Forskjellen mellem Bøgens og de andre Træarters Ernæringsstrav.

Destoværre staa vore Kundskaber om Planternes Ernæring endnu paa et temmelig primitivt Standpunkt; men vi vide dog alligevel saameget herom, at dette nok kan give os Grund til lidt mere end hidtil at have vor Estertanke henvendt paa dette Forhold. Naturligvis er det navnlig de Ernæringsstoffer, der ere karakteristiske for de enkelte Planter, som man fortrinsvis kan frygte for vilde blive forbrugte ved en fortsat Dyrkning af en og den samme Plante. Jeg vil derfor ogsaa tillade mig at fremføre et Par Exempler, der kunne godtgjøre Betydningen af disse Stoffer.

Mange have sikkert bemærket, at det fortrinsvis er i vore Bøgestove, at man træffer Jordbærplanten, Skovshyren, Anemonen og Lilliekonvallen, men Jaa have maasse tænkt over, hvad den egentlige Grund hertil kan være. Sagen er den, at alle de nævnte Smaaplanter ere karakteristiske Kaliplanter, og da deres Rødder kun ere smaa og korte, kunne de hurtig udtrække Kalien af den øverste Jordkorpe, hvorfor de i Reglen kun ville findes der, hvor Kalien paa en eller anden Maade kan blive dem tilført. Dette skeer nu ved Bøgen, der ogsaa er en karakteristisk Kaliplante, og som formedelt sine lange Rødder bedre kan erholde den Mængde Kali, der er den nødvendig. Om Foraaret stiger Kalien med Safterne op i Træet, og Asten af Bladene indeholde da paa denne Tid af Aaret omtrent 15 pCt. af dette Stof. Kaliens Tilstedeværelse i Bøgebladene kan ogsaa om Foraaret bemærkes ved deres slyrlige Smag, idet det nemlig er karakteristisk for Kalien at danne sure Forbindelser, som f. Ex. sur vinsur Kali. I Løbet af Sommeren aftager derpaa Kalimængden, der for en Del gaaer tilbage til Rødderne, og det i et saadant Forhold, at der om Efteraaret, naar Løvet falder, kun findes 2 pCt. tilbage. Denne Kali udvasser Regnen da af Bladene og bevirker derved, at Jordbærplanten, Skovshyren, Anemonen og Lilliekonvallen kunne erholde denne for dem saa nødvendige Næring. Bøgen sørger altsaa for Kalien til de nævnte Smaaplanter og optræder derved paa en Maade som var den Moder for disse.

Vinen er ligeledes en karakteristisk Kaliplante. I Frankrig, hvor Vinhaverne næsten altid have havt den samme Beliggenhed,

indtraf der i Begyndelsen af dette Aarhundrede en stor Misvæxt af Vin, og Grunden hertil var den, at Kalien var bleven udtruffet af Jorden. En Mand fandt da rent tilfældig paa at vikle Tang omkring Roden af Vinplanterne, og da nu Tangen indeholder en Mængde Kalisalte, bevirkede dette, at han atter kom til at høste en Mængde Vin. Exemplet blev nu almindelig efterfulgt, og man opnaaede derved en saa umaadelig Høst, at man næppe vidste, hvor man skulde blive af med Vinen.

Et Sted i Sydtyskland findes en lille Zinkviol, der kun vøxer, hvor Zinkmalmen naa op til Jordens Overflade. Man har saaledes fundet Zinkmalme alene ved at grave, hvor denne vøxer. Tager man nu denne Plante og planter den ind i en Have, hvor der ikke findes Zink, forandrer den aldeles sin Natur og bliver til en almindelig Viol. Zinken er altsaa karakteristisk for denne Zinkviol.

Om Egen vides det, at den er en Manganplante. Navnlig i Barken træffer man Mangan, og der er dem, der formode, at det er Manganet, der indirekte fremkalder Barkens Garvestof. Manganet spiller muligvis i dette Tilfælde samme Rolle som Diastasen, der alene ved sin Tilstedeværelse forvandler Byggen til Malt, eller som Svovlsyren, der ved sin Indvirkning paa Cellulose og paa Stivelse forvandler disse til Sukker; hvilkte Virkninger kun kunne betragtes som katalytiske; det vil sige: Virkninger, der frembringes alene ved Tilstedeværelsen af enkelte Stoffer, uden at disse paa nogen Maade selv deltage i de indtrædende Forandringer eller ombannes ved disse. De katalytiske Virkninger ere derfor ogsaa i høj Grad uforklarlige.

Efter det Fremførte troer jeg nok, at jeg har Ret til at sige, at man bør have sin Opmærksomhed mere end hidtil henvendt paa Jordbundsforholdene og ikke altid med for stor Sikkerhed bygge paa, at man vedblivende paa en givent Jordbund med størst Fordel kan dyrke en bestemt Træart, fordi denne maasse i Aarhundreder har givet et godt Udbytte eller havt en stærk Tilvæxt. Det er nemlig muligt, at Stoffer, der ere nødvendige for denne Træarts frodige Udvikling, ere blevne helt eller tildeels forbrugte.

Sluttelig maa jeg bemærke, at jeg ved Berødrift i Skovbruget nærmest har tænkt paa Berødrift med de forskjellige Træarter og ikke saameget paa Berødrift med de forskjellige Driftsarter, skjøndt denne vistnok i mange Tilfælde kunde anvendes med den største Fordel s. Ex. sluttet Højskov efter Lav- og Mellemskov og omvendt, ikke at tale om Berødrift mellem Skov- og Agerbrug. Heri Landet benyttes denne sidste Berødrift ikke saa sjældent, hvor man dyrker Granen, nærmest fordi Jordbunden,

formedelst Granernes sluttede Stilling, bliver uden Liv, det vil sige, at mange, maasse de fleste, af de i Jorden værende Stoffer komme i en tilbøls uopløselig Tilstand, fordi Luften har været næsten udeluftet fra den gavnlige Vexelvirkning med Jordbunden. En fuldstændig Behandling af Jorden, hvorved denne paavirktes af Atmosfæren, kan da gjøre en Plantnings Vellykken mere sandsynlig.

Det, hvorom jeg nu navnlig vil bede d'Herrer udtale Dem, er, om hvorvidt De have iagttaget, at man paa samme Jordbund har havt større Tilvæxtforhold, naar man vørløse med Træarten, end naar man vedblivende dyrkede det samme Træ?

Forstinspektør Kock udtalte som sin Formening, at Ingen af de Tilstedeværende kunde have nogen vægtig Erfaring i denne Henseende. Saalænge Bevoeringerne ikke blive øjensynlig betydelig daarligere, er det unødvendigt at bevirke nogen Vexel af Træarterne.

Jægermester Fridericzen. Idet jeg maa samstemme med Hr. Schleppegrell i hans Omtale af Skyggeforholdene i det Hele taget og i, at dette Forhold navnlig er Grunden til, at Bøgen er det mest fremherskende Træ i Danmark, saa maa jeg dog bemærke, at det vist ene er klimatiske Forhold, der i Norge lader Granen fortrænge Bøgen; thi her i Landet kunne disse to Træarter hyppeligt trives sammen, og jeg anseer Granen for et af de bedste Træer til at indplantes i ung Bøgeskov, hvor senere Efterplantning er nødvendig for at faa den tilbørlige Slutning i den unge Alder. Det vil selvfølgelig være vanskeligt at faa en begrundet Mening om Vexeldrift i Skovbruget; thi de 100—200aarige Omdrifter umuliggjøre Jagttagelserne. Derimod finder jeg det rimeligt, at man kunde gjøre Jagttagelser med Blandingskov. Det er en bekjendt Sag i Landvæsenet, at Blandingsæd i Regelen er mere giftig end en enkelt Sædart alene, og ligesom man i Vexelbruget antager, at Byg afgiver Næring, som er tjenlig for den efterfølgende Sæd, Værter, og denne ligeledes for Havren, saaledes er det rimeligt, at Byg, Værter og Havre blandet sammen afgive Næring til hverandre under Væxten, og at en større Giftighed er at søge i dette Forhold. Kunde man nu ikke tænke sig, at et lignende Forhold fandt Sted i Blandingskov? Interessant vilde det være, om man kunde iagttage Træernes Tilvæxt her i Sammenligning med ensaldrende Træers Tilvæxt i ensartet Bevoering. Dertil kommer, at man godt kan tænke sig, at en Bøgeskov fremavlet i Nutiden paa samme Grund, hvor der er afbrevet en gammel Bøgeskov, endogsaa mulig kan have større Tilvæxt, end den tidligere, fordi Jorden nu bliver godt afgravet, og Skoven i det Hele bedre behandlet

end den gamle Skov, der rimeligvis i sin Ungdom har modtaget slet ingen eller i alt Fald daarlig Behandling.

Skovriden C. Schrøder troer ikke, at Schleppegrell ved at fremsøre Exemplet om Laurvigs Bøgeskov dermed har villet begrunde Spørgsmaalet om Bøgelbrift, men at han kun har anført dette for at vise Betydningen af de klimatiske Forhold som en af Grundene til Træarternes Bøxen i Skovene. Der findes vistnok ikke Mange, som tvivle om, at Bøg efter Gran og omvendt bevirker en ualmindelig stærk Tilvæxt, medens Gran efter Gran lykkes mindre godt og ofte frembyder store Vanskeligheder. Lærken trives ogsaa meget godt efter Bøgen og omvendt. I det Hele taget er det rigtigt at have Opmærksomheden henvendt paa, om muligt, ikke at vedblive med de samme Træarter og navnlig ikke vente med en Bøgel til man seer, at den tilstedeværende Træart tager betydeligt af i Tilvæxt, men hellere begynde med Bøgel, naar man har Grund til at tro, at de Næringsstoffer i Jorden, som Træarten særlig behøver, ere formindskede, og Tilvæksten derved blot taber sig noget.

Skovriden Hansen fra Juglsang kjender et Exempel paa, at 1ste Grankultur er mislykkedes, hvorimod den anden har været heldig.

C. Schrøder mener, at her have været særegne Forhold tilstede.

Fridericen: I Agerbruget saaer man det ene Aar Hvede, saa Værter osv.; men i Skovbruget er det vanskeligt, navnlig i det Store, at sætte en Plante ind istedetfor f. Ex. Bøgen. Det gaar ikke an paa flere hundrede Tdr. Land at forandre Skoven med en hel ny Plante. Det vilde isvrigt være interessant at saa at vide, hvorledes det forholder sig med Tilvæksten i de saakaldte von Langenske Plantager, hvoraf der navnlig i Nordsjælland skal findes endel. Disse bestaa som bekendt af en Blanding af Bøg, Eg, Aft, Kastanie, Gran, Fyr etc.

Rod kjender lidt til dem; Bøgen er undertrykt af Granen, omtr. 70 Aar gammel og kun 4—5 Tommer i Diameter. Granerne, mener han, ere de dominerende.

Fridericen: Jeg har selv paa Kjærstrup en lille Rest af von Langens Plantager, der skal være plantet omtr. 1770, og uagtet den staaer paa en meget leret og temmelig fugtig Jordbund, have de forskellige Træarter udviklet sig meget godt, og navnlig findes meget smukke Exemplarer af Gran, Fyr, Eg og Kastanie. Naar man har til Hensigt at opelske en Bøgeskov, troer jeg, det meget godt lader sig gjøre i de første Perioder at holde Blandingskov, og jeg anseer det for rimeligt, at dette Forhold giver en større Mellembenyttelse og en større Tilvæxt i det Hele. Ved en dygtig

Behandling vil man altid kunne sørge for, at Bøgen til Slutning danner en ren Bevogning. Som jeg tidligere bemærkede antager man, at Fordelen ved Bevelbrift ligger deri, at den ene Sort Planter afgiver Næring til Jorden, som er tjenlig for en anden Sort, og dette Forhold opnaaes lettest i Skovbruget ved tilnærmelsesvis at benytte en blandet Bevogning.

Hansen mener, at det i Bevelbrift kan forårsage Vanskelighed, at Granen fornyges 2 Gange, medens Bøgen fornyges 1 Gang.

E. Schrøder udtaler, at der vel næppe er Nogen, der indvender imod selve Hovedsagen, og søger at gjøre gjældende, at Forslagsstilleren vistnok ingenlunde har tænkt paa at foreslaa en gennemgaaende Driftsplan med en foreskrevet Bezel af Træarterne, men kun har ment, at det var ønskeligt, om man havde Opmærksomheden mere end hidtil henvendt paa Bevelbrift, og at Hensyn bør tages til de forskellige Stoffer, af hvilke Planterne erholde deres Næring.

Rock siger, at det vil være Aarhundreder, eller i ethvert Tilfælde en overordentlig lang Tid, inden man kan erholde nogen Mening om Nyttens af Bevelbrift; iøvrigt mener han, at det kan være rigtigt paa mindre Steder hist og her at plante Gran mellem Bøg, men i Almindelighed troer han ikke at kunne gaa ind paa Tanken om Trangen til Bezel af Træarterne.

Fridericzen: Der bør tages Hensyn til Jordbunden; man skal saaledes ikke plante Gran efter Gran i god Jord, men derimod snarere i daarlig Jord; det er overhovedet hans Mening, at Gran i det Hele taget maa betragtes som en forberedende Kultur.

Rock bifalder ganske denne Anskuelse.

E. Schrøder: Det er Synd at betragte Granen som udelukkende anvendelig til forberedende Kultur. Det kunde være meget godt, om man lagde mere Bind paa Naalestov end hidtil, eftersom denne i Regelen betaler sig lige saa godt som Bøgestoven.

Rock: Granen passer ikke i de lollandste Skove, da den i Regelen her gaaer ud i 30 Aars Alderen.

E. Schrøder mener, at det i hvert Fald ikke er Tilfældet med Edelgranen.

Rock har ikke Erfaring desangaaende.

Dvade fremfører som faktisk, at Granen mange Steder i Tybskland benyttes som forberedende Kultur. Der plantes Bøge 10 Alen fra hverandre mellem Granerne, og disse hugges da efterhaanden bort. Denne Skovkultur skal være lykkes godt.



Fridericſen: Jeg er ingentunde nogen Modſtander af Granſkov, men finder netop, at man i ethvert ſtorre Skovdiſtrikt bør have et paſſende Areal med Gran, navnlig aſpaſſet efter Afſætningsforholdene. Dette Træ er endogsaa min Trøſt ved mange Lejligheder, hvor jeg ikke kan ſaa noget bedre frem; men i ſaadanne Tilfælde betragter jeg det rigtignok ſom midlertidig til navnlig at kultivere Jordbunden til et bedre Skovtræ.

E. Schrøder giver vedvarende Indlederen Ret og mener, at denne kun har villet givet os et Fingerpeg paa at have Opmærkſomheden henvendt paa Rytten af Bezelbrift.

Fridericſen: Alle ere viſt enige i at erkjende det Gavnlige i, at Schleppegrell henleder Opmærkſomheden paa denne Sag, og ere ham viſt meget taknemlige for det fortrinlige Foredrag.

Formanden ſamſtemmer heri og troer paa Forſamlingens Begne at turde udtale dens Glæde over, at Schleppegrell har draget denne Sag frem.

Bornebuſch bringer for ſit Bedkommende Schleppegrell Tak og anſeer det for aldeles rigtigt, at man har Opmærkſomheden henvendt paa det foreliggende Spørgſmaal og tager Opfordringen under nærmere Overvejſe.

Formanden vil afſlutte Diſkuſſionen ved Afſtemning.

Rod gjentager yderligere, at i partielt Tilfælde kan en Beyling af Bevogning være god, men at det Hele er et Fremtidſpørgſmaal.

Formanden mener, at deri ere vi alle enige, at Spørgſmaalet førſt kan ſaa Betydning i Fremtiden.

Fridericſen: Det vilde være intereſſant, om man kunde anſtille Forſøg med Blandingsſkov, men det er viſt meget vanſkeligt, da ſaa mange Forhold komme i Betragtning.

Bornebuſch: Blandingsſkov er forſøgt, men den ene Sort tager altid Magten fra de andre.

Fridericſen: I Blandingsſkov maa de forſkjellige Træarter, naar de ſkulle følges ad i en længere Række, være temmelig ens med Henſyn til Skyggeforhold; og med Henſyn til det endelige Reſultat at ſaa ſ. Ex. en enſartet Bøgeſkov, er det jo endogsaa heldigt, at Bøgen tilſidſt tager Magten. Det er under Opvækſten, at dette Træ ſkal støttes af de andre Sorter og mulig ved den af diſſe afgivne Næring ſaa en ſtærkere Tilvæxt.

Bjørn fremfører exempelviſ, at Popler, plantede mellem Gran, give denne en ualmindelig Væxt.

Fridericſen: Dette er netop Beviſ for, at den ene Plante under Opvækſten afgiver Næring til den anden.

Rod bemærker, at enkelte spredte Ege i Bøgeffov blive smukkere end de i sluttet Egeffov.

Fridericfen spørger Bjørn, hvorledes Granen blev i det omhandlede Tilfælde? blev Stammen af god jævn Førelse helt igjennem eller tegledannet?

Bjørn: Stammerne bleve særdeles velbannede. Popelen blev hugget saalænge, til den gik ud.

Formanden er i det Hele imod blandet Skov, navnlig Eg og Bøg sammen.

Fridericfen har hørt, at Bøg, plantet ind under 60aarige Ege, skal give de smukkeste Egetræer, men kjenner det ikke.

Formanden: Saa skal man da staa med Øren i Haanden. Fridericfen finder, at dette er en Henpegen paa, at Egen faaer Næring af Bøgen; hvilket bifaldes af Formanden og Rod.

Efter Forslag af Formanden enedes Forsamlingen om at udtale, at den erkjendte det rigtige i at tage Hensyn til det fra Schleppegrell fremkomne Spørgsmaal og fremtidig at lægge Mærke til de Erfaringer, der yderligere kunde oplyse Nytten af at verge med Træarterne.

Formanden spørger, om det fra Rosenstand fremkomne Spørgsmaal 2: „Paa hvilken Maade og til hvilke Tider bør Auktionerne helst afholdes?“ skal sættes under Forhandling, uagtet N.'s Fraværelse. Man vedtog at behandle det.

Bjørn udtaler med Hensyn til Maaden, at Auktionen helst bør afholdes i Skoven, og at man bør gaa til hvert enkelt Nr.

Hansen var af en anden Mening, han kjenner Exempler paa, at Effekterne ere betalte højere, hvor Auktion holdtes paa et Sted, og Kjøberne iforvejen gjorde sig bekjendte med disse.

Rod mener, at det er rigtigt at sælge Effekterne i Skovene med Undtagelse af Bark paa Roden og Græs til Høflet, fordi denne Fremgangsmaade her vilde være for vidtløftig; hvori Skovrider N. Schrøder ligesom ogsaa Flertallet af de Tilstedeværende ere enige.

Hansen mener med Hensyn til Tiden, at Auktionerne bør begyndes om Efteraaret.

Rod: Naar Træet bliver bedst betalt.

Bornebusch: Hvad Tiden for Skovauktions Afholdelse angaaer, da vil her i Særdeleshed være at tage Hensyn til Aarstiden, hvor Begyndelsen af Vinteren vil være at foretrække fremfor nogen anden, eftersom den Tid da er forestaaende, hvor Kjøberne have den bedste Lejlighed til Skoveffekternes Hjemkjørsel og disses nærmere Tildannelse efter deres forskjellige Be-

stemmelse. I Regelen medfører Vintertiden en kortere eller længere Frostperiode, der yderligere fremmer Transporten, idet selv de mindre gode Veje paa en saadan Tid blive lettere at befare. Effekterne, der ere opskovede i Forhyngelseslugsterne, er det, af Hensyn til den tilstedeværende Opvært, aldeles nødvendigt at føre ud af Lugsterne, forinden Vegetationstiden begynder, da Opværten ellers lider for meget.

Heraf fremgaaer saaledes, at man om Efteraaret maa søge at fremskynde Skovningsarbejderne efter al Eone for snarest mulig at faa Effekterne solgte, og Erfaring viser ogsaa, at man i Regelen opnaaer de bedste Priser ved de tidlig afholdte Auktioner. Imidlertid er der noget, som ikke maa lades ude af Betragtning, og dette er Hensynet til Arbejdskraften. Det er en betydelig Arbejdskraft, der sysselsættes i Skovene om Vinteren. Var det nu muligt at skaffe et saa stort Antal Arbejdere tilveje, at man allerede ved Nytaarstid fik tilendebragt Skovningsarbejderne — hvilket vistnok ellers kunde være ønskeligt — da vilde disse Mennesker vanskeligt kunne erholde anden Bessjæftigelse i den arbejdsstrange Tid. Ved en saadan Fremgangsmaade vilde man desuden vistnok have Vanskelighed ved at erholde gode og paalidelige Arbejdere til de i Skoven forefaldende Arbejder i den øvrige Del af Aaret. Hvad en dygtig, paalidelig og øvet Arbejdskraft har at betyde veed vistnok enhver, der er kjendt med slike Forhold, men det maa betvivles, at man vil kunne have en saadan, saafremt man ikke drager Omsoarg for, at den faste Arbejdsstoft har Bessjæftigelse i alt Fald den største Del af Vinteren.

Formanden mener, at man bør begynde Auktionerne saa betids, at man om mulig kan være færdig med disse inden 1ste Marts.

Forsamlingen er enig i, at dette er det Helbigste.

Formanden fremlægger derpaa:

3) En Udarbejdelse af Schleppegrell: „Nogle Bemærkninger om Højdemaaleren og Maalebaandet, samt deres praktiske Anvendelse i Skovbruget.“

Man vedtog enstemmig at lade denne Sag vente til næste Møde.

Endvidere blev følgende vedtaget:

4) Foreningens Love skulle ikke omredigeres, og ved en ny Optrykning af disse skulle kun foretages enkelte vedtagne mindre Forandringer.

5) Foreningens anskaffede Skrifter skulle samles i et Bibliothek til Ublaas blandt Medlemmerne.

6) Tre nye Medlemmer optoges.

7) Endelig opfordrede Formanden til at bestemme hvilket Distrikt, der skal besøges i førstkommende Juni Maaned, og han foreslog at vælge Pederstrup Skove, da disse, efter hans Formening, ere nogle af de smukkeste og bedst behandlede heri Stiftet. Dette Forslag vedtoges enstemmig.

8) Til at redigere det Udtog af nærværende Forhandlinger, der bliver at sende til „Tidskrift for Landøkonomi“, valgtes enstemmig: Skovriderne Schleppegrell og C. Schrøder, hvorefter Formanden hævede Mødet.

#### Rettelser:

I Beretningen om Mødet d. 2den Oktober 1869 staaer paa første Side, Linie 18: . . . paa den, formedelsk stærk Græsning og en temmelig nøgen Stovbund, . . . istedetfor: . . . paa den, formedelsk stærk Græsning, temmelig nøgne Stovbund, . . .